

meget uensartet. I de fleste Amter er Lønningerne fastsat ganske skønsmæssigt under Hensyntagen til de i Loven af 1932 angivne Forhold. Enkelte Amter har fastsat Lønningerne efter faste Satser i Forhold til Indbyggerantallet eller har fastsat dem til et Grundbeløb med et Tillæg pr. Indbygger, pr. ha og pr. 1 000 Kr.s Ejendomsskyldværdi i Distriktet. Det Beløb, der for Tiden udbetales i Lønninger til Sognefogderne, udgør i alt ca. 388 000 Kr. aarlig.

Ud over den faste Lønning oppebærer Sognefogderne en Telefongodtgørelse, der fra 1. April 1940 for alle Sognefogder udgør $\frac{2}{3}$ af Abonnementsudgiften, jfr. herved Justitsministeriets Skrivelse af 8. Februar 1940 til det ærede Udvalg (R. T. 1939—40, Tillæg B. Sp. 1839). Yderligere oppebærer Sognefogderne forskellige uvisse Indtægter, som i det væsentlige hidrører fra Gebyrer for Foretagelse af Udlæg og Udpantning, for Polititilsyn samt for Tilsyn med Hundelovens Overholdelse. Ministeriet har fra i alt 508 Sognefogder indhentet Oplysninger om disse Indtægters Størrelse, og det fremgaar af det tilvejebragte Materiale, at Gennemsnitsindtægten udgør 212 Kr. aarlig, men at Indtægterne i øvrigt er af meget varierende Størrelse. Kun 24 har mere end 500 Kr., og heraf har kun 4 mere end 1 000 Kr. For de rene Landdistrikters Vedkommende er de heromhandlede Indtægter i Almindelighed af meget beskedent Omfang.

Efter at Sognefogdernes Lønning ved Loven af 18. Maj 1937 var overtaget af Staten, modtog Justitsministeriet fra „Sognefoged- og Lægdsmandsforeningen for Danmark“ og „Foreningen af Sognefogder i de bymæssigt bebyggede og dermed ligestillede Kommuner i Danmark“ Andragender om Forhøjelse af den Sognefogderne tillagte Løn og Forslag til en almindelig Regulering af Grundlaget for Beregningen af Lønnen.

Som Begrundelse herfor anførtes det, at der af Amterne ved Fastsættelsen af Lønningerne ikke var taget tilstrækkeligt Hensyn til de bymæssigt bebyggede Kommuners store og stærkt stigende Folketal og det deraf følgende forøgede Arbejde for Sognefogderne, hvorhos det anførtes, at det efter Statens Overtagelse af Sognefogdernes Lønninger vilde være rimeligt, at den betydelige Ulighed mellem Lønningerne i de forskellige Amter udlignedes ved, at Lønningerne fastsattes efter samme Principper for hele Landet.

Sognefoged- og Lægdsmandsforeningen fremsatte i saa Henseende Forslag om, at Sognefogderne fremtidig skulde lønnes med en fast Grundløn af 150 Kr., samt yderligere 10 Øre pr. Indbygger og 5 Øre pr. ha Jordtilliggende i Distriktet.

Foranlediget ved disse Andragender gjorde Justitsministeriet Spørgsmaalet om Ændring af Sognefogdernes Lønninger til Genstand for nærmere Undersøgelser, og Sagen blev drøftet paa et Møde i December 1938 med Repræsentanter for de nævnte Foreninger samt for Politimesterforeningen og Finansministeriet. Gennem Indberetningerne fra de fornævnte 508 Sognefogder tilvejebragte Justitsministeriet et betydeligt Materiale til Belysning af Sognefogdernes nuværende Arbejdes Omfang og deres Indtægter og foretog ved Hjælp af dette en Sammenligning med de tilsvarende Oplysninger for Aaret 1929, som dannede Grundlaget for Forslaget til Loven af 1932. De fremskaffede Oplysninger viser, at der siden 1929 har været nogen Stigning i Arbejdet og en forholdsmæssig nogenlunde tilsvarende Stigning i Indtægterne. Den Forhøjelse af Lønningerne, som var tilsigtet ved Loven af 4. Marts 1932 (jfr. Bemærkningerne til Lovforslaget i Rigsdagstidende 1931—32, Tillæg A. Sp. 5125—28), synes ikke at være gennemført eller i alt Fald kun i meget ringe Omfang. Sognefogdernes Arbejde er ifølge Indberetningerne af stærkt varierende Omfang i de forskellige Distrikter, men det maa efter Justitsministeriets Opfattelse erkendes, at Lønningerne som Helhed er meget ringe i Forhold til det Arbejde, som paahviler Sognefogderne, og det maa navnlig efter Statens Overtagelse af Lønningerne synes paakrævet at tilvejebringe et andet Grundlag for disses Fastsættelse, saaledes at man erstatter den nuværende skønsmæssige Fastsættelse, der varierer stærkt i de forskellige Dele af Landet, med faste og ensartede Regler, saa der over hele Landet ydes i det væsentlige ensartet Løn for det samme Arbejde.

Da disse Undersøgelser i Slutningen af 1939 var afsluttet, blev Spørgsmaalet om en almindelig Lønregulering imidlertid stillet i Bero under Hensyn til de ekstraordinære Forhold.